

Vrijwilliger Filip aan het woord:

“Ik heb altijd in de Sint-Jozefskliniek te Izegem gewerkt. Daar waren wij met een Palliatief Support Team gestart nog voor De Mantel bestond. Wij begeleiden mensen, maar vonden het niet kunnen dat we ze dan thuis aan hun lot overlieten. Daarom starten we een werking op met vrijwilligers die aan huis gingen om de begeleiding, gestart in het ziekenhuis, verder te zetten. Toen De Mantel in het leven geroepen werd, was dit voor ons een dankbaar gegeven en gingen we ook vanuit het ziekenhuis heel nauw samenwerken. De groep vrijwilligers in Izegem bleef bestaan, naast een groep die in Roeselare werd opgericht. Ik bleef die groep ondersteunen in samenwerking met De Mantel. Uiteindelijk zijn die twee groepen samengesmolten, maar ik bleef de bijeenkomsten van de vrijwilligers volgen, dan vooral ter ondersteuning van de vrijwilligers, in samenwerking met de psychologe van De Mantel. In 2019 ging ik met pensioen in het ziekenhuis, maar ging nu ook als vrijwilliger aan huis. Als pastor had ik meer dan dertig jaar bij zieken en stervenden gestaan. Ik kon het niet missen, en voor mij was De Mantel het ideale vrijwilligerswerk. Zelf hebben wij in ons gezin al heel wat tegenslagen te verwerken gekregen.

Het vrijwilligerswerk is voor mij ook een welkome afwisseling voor de eigen zorgen. Dit klinkt misschien wat eigenaardig, maar zo werkt dat bij mij. Het vrijwilligerswerk geeft me heel wat voldoening, laat me zin ervaren voor mijn eigen leven. De Mantel is als het ware een beetje mijn tweede thuis. Ik geniet van de samenwerking met de professionelen, geniet van het regelmatig samenkomen met de andere vrijwilligers. In De Mantel voel ik ook heel sterk de waardering voor wat we doen. Dit alles samen motiveert me om het vrijwilligerswerk verder te zetten en ik hoop dit nog lang te mogen/kunnen doen.”

(Filip Lesy)

Vrijwilliger Frans aan het woord:

“Vanuit mijn vroegere job, heb ik de kans gekregen om in contact te komen met heel wat mensen waarin vreugden en zorgen onderdeel van uit maakten.

Een bankjob was toen totaal anders dan in onze huidige tijd. Als bankfiliaalhouder kon het nog dat naast het financiële aspect er ruimte was om bij hen thuis een bezoekje te brengen en kennis te maken met hun familiaal gezinsleven. Dit familiaal gegeven gaf voldoende ruimte om een ziekenbezoek te doen thuis of zelfs in het ziekenhuis en kon met de klant dieper in contact gekomen worden. Hier werd een serieuze basis gelegd om het hart van mensen te horen kloppen in hun eigen leefwereld.

Later boden er zich diverse mogelijkheden aan om gestructureerd dit gevoel te bestendigen en te beleven. Na Kom op tegen Kanker trok een bericht van de Palliatieve thuiszorg “De Mantel” mijn aandacht. Na een goed gesprek tijdens de kennismaking bij twee verantwoordelijken van De Mantel, was ik bijzonder warm gemaakt om meer te smaken van dit toch heel mooi werk. De taak van een vrijwilliger stond plots in rode letters in mijn hart geschreven. Ter ondersteuning van ons fantastisch verplegend personeel kunnen we ten huize op bezoek gaan bij patiënt en zijn of haar gezin om hen met veel empathie proberen bij te staan in een toch moeilijke periode van hun leven. Met regelmatige bezoeken kunnen we veelal een bijzondere band opbouwen met hen, momenten die je veelal voor altijd bijblijven. De liefde, de kracht die je ervaart om die mensen graag te zien geven je het mooiste geschenk, de grootste beloning die je kan krijgen: dankbaarheid.

Wanneer er toch afscheid moet genomen worden dan komt dat uiteraard pijnlijk over. Ik hou er zelf van om dat afscheid tot het einde toe te beleven, indien mogelijk de begrafenis. Zelf had ik de vraag om zelfs hieraan heel actief aan mee te werken.

Na 12 jaar medewerking bij De Mantel als vrijwilliger, ervaar ik nog evenveel en meer dat gevoel mensen in die palliatieve setting, voor het contact nog gans onbekend, later heel nabij te kunnen zijn. Hiervoor dank aan de verantwoordelijken van De Mantel om mij die kans gegeven te hebben.”

(Frans Demuyne)

